

Hồi 28

Một Cách Trả Thù Ghê Gớm

hát chưởng của Phùng Kỳ đánh ra cực kỳ mãnh liệt và kỳ bí vô cùng! Cam Đường tức quá, hắng giọng một tiếng rồi vận toàn lực phóng chưởng phản kích.

Sầm! Tiếp theo là tiếng rên ư ử.

Bách Độc Công Tử lùi lại mấy bước, miệng ứa máu tươi. Vẻ mặt gã âm trầm biến thành tàn ác. Gã run lên nói:

- Thằng lỗi con giỏi thiệt! Nhưng mi quyết nhiên không sống được đâu!

Dứt lời gã giơ tay lên.

Cam Đường biết đối phương ra hư chiêu mà cốt chỉ để phóng độc. Nhưng chàng đã ngậm viên Tích Độc Đan ở trong miệng, nên không sợ hãi gì nữa. Chất kịch độc của đối phương không hương vị mà cũng không màu sắc. Hắn chỉ giơ tay lên một cái, Cam Đường đã thấy đầu óc nặng trĩu. Nhưng chỉ thoáng một cái rồi chàng phục hồi lại ngay. Chàng biết rằng Tích Độc Đan đã phát sinh công hiệu. Chàng rất yên tâm như không có việc gì, rồi lên tiếng:

- Công tử có bao nhiêu chất độc cứ đem hết ra đi!

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ cả kinh thất sắc, ấp úng hỏi:

- Người... người không sợ chất kịch độc ư?

- Chất độc tầm thường đó đối với bản nhân không ăn thua gì.

- Người... là ai?

- Khách qua đường!

Bách Độc Công Tử thuồn mặt ra thở dài.

Cam Đường xua tay nói:

- Thôi bước đi!

Bách Độc Công Tử trợn mắt nhìn Cam Đường nói:

- “Khách qua đường” kia! Rồi chúng ta lại gặp nhau.

Dứt lời gã băng mình đi luôn.

- Quay lại đã!

Bách Độc Công Tử dừng bước hỏi:

- Còn gì nữa?

- Cả cha con Vệ Phi đều bị chết về chất độc rồi ư?

- Còn tên thủ phạm Vệ Vô Hùng lọt lưới.

Cam Đường không khỏi sửng sốt. Chàng nhớ lại tại Khổ Trúc Am, Vệ Võ Hùng cũng đã mượn người thay thế để đốt am mong sát hại Khí Trần nữ ni chứ không lộ diện. Bây giờ hắn lại thoát nạn này. Không hiểu hắn là nhân vật thế nào?

Chàng trở tay về phía tịnh xá hỏi:

- Người con gái trong kia có chuyện gì vậy?
- Y là bào muội Vệ Võ Hùng tên gọi Vệ Viên Viên. Đại khái trong vòng một giờ ả cũng chưa chết được.

- Bản nhân nói cho người hay người con gái ông bạn người cũng chết về chất kịch độc.

- Sao? Chết về chất kịch độc ư?

- Phải rồi!

- Hỡi ơi! Ta không ngờ đưa vật đó cho nàng phòng thân lại hóa ra đạo bùa để giải thoát.

- Người lấy thuốc kịch độc đưa cho nàng phòng thân ư?

- Đúng thế!

Bách Độc Công Tử vẻ mặt cực kỳ thâm trầm cơ hồ bật lên tiếng khóc. Hiển nhiên gã có một mối tình cảm rất sâu xa với Tây Môn Tố Vân.

Chuyện này khiến cho Cam Đường rất khó chịu vì Tây Môn Tố Vân dù sao trên danh nghĩa cũng là vị hôn thê của chàng.

Cam Đường tự hỏi:

- Tây Môn Tố Vân mang theo thuốc kịch độc bên mình sao lại không tung ra hạ sát đối phương mà cam tâm dùng thuốc đó để tự hủy mình? Phải chăng nàng cũng có lòng dạ thiện lương, không muốn dùng thủ đoạn tàn khốc để hại người? Hay là nàng nghĩ tới mối quan hệ sâu xa giữa Ngọc Điệp Bảo và Thanh Long Bảo? Hành động quyết liệt sẽ có ảnh hưởng đến sự giao hảo giữa hai nhà. Nhưng những cái đó chưa chắc đã là lý do chính đáng...

Chàng lại hỏi:

- Công tử quen biết với Tây Môn Tố Vân trong trường hợp nào?

- Tây Môn Tố Vân ư?

- Con gái ông bạn của công tử.

- Nàng nói với ông “khách qua đường” tên là Tây Môn Tố Vân ư?

- Chẳng lẽ còn không phải hay sao?

- Nàng là Trần Ngọc Chi, tiểu thư của bang chúa Trần Đại Hy ở bang Thiên Long.

Cam Đường kinh hãi run lên hỏi:

- Nàng không phải là Tây Môn Tố Vân ư?

- Không phải đâu!

Bách Độc Công Tử nói xong chạy vọt đi.

Cam Đường đứng thộn mặt ra đường trường. Chàng không biết nói sao và không bao giờ ngờ đến sự việc lại té ra thế này. Mình đã mai táng không phải là Tây Môn Tố Vân mà là Trần Ngọc Chi, con gái Thiên Long bang chúa.

Cam Đường lại tự hỏi:

- Thanh Long Bảo Chúa Vệ Phi chỉ có người con trai độc nhất là Vệ Võ Hùng. Ngày Tây Môn Tố Vân làm lễ vu quy về nhà Vệ Võ Hùng chính là ngày mình đến Ngọc Diệp Bảo để thoát hôn. Chính mắt mình đã trông thấy, khi nào còn trật được? Sao bây giờ lại hóa ra Trần Ngọc Chi? Thế này thì kỳ quá, còn trời nào hiểu được?

Tiếng cười trong nhà tịnh xá bây giờ biến thành tiếng rên rất kỳ dị.

Cam Đường động tâm, lảo bầm:

- Theo lời Bách Độc Công Tử thì người con gái trong tịnh xá kia là Vệ Viên Viên, bà mẹ Vệ Võ Hùng. Bây giờ mình muốn vén tấm màn bí mật này thì chỉ hỏi nàng là ra hết. Có điều mình chưa hiểu Bách Độc Công Tử đã thi triển thủ pháp gì vào người nàng?

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa cất bước đi quanh ngọn non bộ tiến về phía tịnh xá.

Tuy cửa phòng đóng, nhưng những tiếng rên nho nhỏ vẫn lọt ra ngoài.

Cam Đường lại gần cửa sổ ghé mắt nhòm vào, bất giác chàng giật mình kinh hãi.

Trong phòng chằng loang nệm gấm, trên giường nằm một nữ lang áo trắng mắt ngọc môi hồng, tóc mây buông rũ. Thật là một chốn khuê phòng của vị tiểu thư đài các.

Thiếu nữ nằm trên giường không ngớt cử động giãy giụa, miệng phát ra những tiếng rên cực kỳ quái dị. Thiếu nữ này đối với chàng không phải người lạ, dường như chàng đã gặp ở đâu rồi.

Cam Đường chau mày ngẫm nghĩ. Chàng nhắm tính những thiếu nữ mà chàng đã gặp.

Đột nhiên chàng nhớ tới lúc ra khỏi Khố Trúc Am có gặp một nữ lang áo trắng đang uy hiếp Khí Trần nữ ni. Đến lúc động thủ, nàng đã dùng kiếm đâm thủng vạt áo chàng chín lỗ. Chàng mới trao đổi một chiêu mà nàng phải thổ huyết chạy trốn.

Cam Đường khẽ la lên:

- Đúng nàng không sai rồi! Không ngờ nàng là bà mẹ Vệ Võ Hùng, nàng đã đánh chết người thay thế Vệ Võ Hùng. Vậy giữa Thanh Long Bảo, Khí Trần nữ ni và nữ lang ba người này có mối liên hệ rất phức tạp.

Cam Đường không bao giờ quên được con người tuyệt sắc giai nhân Khí Trần nữ ni, vì nàng là người thiếu nữ đầu tiên đã in vào óc chàng. Nhưng thân thế cùng lai lịch nàng vẫn ở trong vòng bí mật. Bữa nay chàng hy vọng phanh phui được điều bí mật này.

Cam Đường khẽ cất tiếng gọi:

- Vệ cô nương!

Nữ lang áo trắng dường như không nghe thấy. Cam Đường gọi luôn mấy tiếng nàng vẫn không lên tiếng tựa như người đã mất trí giác.

Cam Đường đành chịu bó tay. Chàng không muốn sấn vào khuê phòng đàn bà con gái mà cũng không có cách nào kêu nàng ra được.

Ngẫm nghĩ một lúc, Cam Đường lại mở cửa phòng, đứng ngay giữa cửa gọi:

- Vệ cô nương!...

Vẻ mặt đối phương khiến cho chàng không biết nói gì nữa.

Nữ lang áo trắng Vệ Viên Viên chợt nhìn thấy Cam Đường đứng trước cửa phòng, nàng ngồi nhồm dậy. Mắt nàng đỏ như lửa, má cũng ửng hồng. Miệng nàng tựa như cười mà không phải cười. Nàng ho sù sụ rồi hỏi:

- Đã đến đây ư?

Thanh âm nàng có vẻ rất quyến rũ khiến người nghe phải băng khuâng có ý nghĩ bất chính...

Cam Đường hít mạnh một hơi thở rồi nghĩ thầm:

- Không hiểu Bách Độc Công Tử cho nàng uống thứ thuốc gì mà thành loạn tính. Ta hãy cho nàng uống viên Tích Độc Đan để giải độc rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy rồi chàng cất bước vào phòng rồi tiến gần lại phía giường nằm.

Vệ Viên Viên phát ra một tràng cười đầy vẻ dâm dăng, giơ bàn tay ngọc ra nháy xỏ về phía Cam Đường.

Cam Đường giật mình kinh hãi né người tránh khỏi.

Vệ Viên Viên nháy xỏ vào quăng không, loạng choạng người đi rồi va vào cửa phòng. Nàng xoay mình lại, thở hồng hộc hỏi:

- Oan gia! Người nhấn tâm... hành hạ ta đến thế ư?Ồ! Lại đây! Đừng đi nữa...

Bình một tiếng. Nàng cài then cửa lại.

Cam Đường chân tay luống cuống, mặt thẹn đỏ bừng. Trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Vệ Viên Viên mắt hạnh đưa đẩy, người nàng run lên. Thốt nhiên nàng cởi giải lụa, áo quần trễ cả ra.

Cam Đường quát hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Vệ Viên Viên cởi hết quần áo ra rồi. Da thịt nàng mịn màng trắng như ngọc.

Mạch máu Cam Đường căng thẳng, mồ hôi toát ra đầm đìa. Chàng muốn nhảy ra khỏi phòng, nhưng đối phương đứng chặn lấy cửa rồi mà cửa lại cài then, chàng không còn cách nào ra được.

Trong lúc cấp bách, Cam Đường phóng chuồng đánh vào cửa sổ, muốn cho cánh cửa bật tung để chuồn ra ngoài. Nhưng chuồng kinh dù mạnh đến đâu cũng không làm cho cửa sổ nhúc nhích được, vì những cửa ở căn tịnh xá này đều bằng thép đúc.

Cam Đường bồn chồn trong dạ.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Vệ Viên Viên đã cởi hết sạch quần áo, mình trần như nhộng. Tất cả cái gì kín đáo đều bộc lộ ra ngoài.

Cam Đường thấy thế, chàng hốt hoảng cơ hồ ngất đi. Mồ hôi trán nhỏ xuống tong tong...

Vệ Viên Viên rên lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Cam Đường hốt hoảng phải thi triển phép “Truy Phong Hóa Ảnh” vọt về phía sau nàng.

Vệ Viên Viên thở hổn hển xoay người lại rồi bật lên tiếng cười khanh khách. Nàng nói:

- Oan gia ơi! Ta... không thể chờ người được nữa. Người thiệt là tàn nhẫn.

Mắt nàng lửa dục bốc lên đỏ ngầu. Miệng anh đào hé mở, thở hồng hộc dường như con dã thú nổi cơn đói khát thèm thuồng.

Cam Đường liếc mình tiến lại đưa ngón tay ra điểm. Nhưng ngón tay chàng sắp chạm vào da nàng bỗng nhiên rút lại, run bần bật cơ hồ không nhận rõ được huyết đạo...

Giữa lúc chàng còn đang ngơ ngẩn thì chỉ trong chớp nhoáng tấm thân trắng như tuyết đã quán lấy người chàng.

Vệ Viên Viên bị hất tung mình vào tường vách rồi bật lại ngã lăn xuống đất.

Cam Đường cảm thấy toàn thân tê dại. Chàng nhắm chặt hai mắt lại không dám nhìn nữa. Chàng đánh đòn vừa rồi là do phản ứng tự nhiên.

Tiếng rên la vẫn vang lên không ngớt, hiển nhiên nàng đã bị thương nặng.

Cam Đường nghiêng răng ken két. Chàng căm hận Bách Độc Công Tử đến cực điểm. Vì chàng biết thủ đoạn tàn độc này là chỗ dụng tâm của gã. Gã thấy con ông bạn bị ép gả liền dùng thuốc độc sát hại cả toàn gia Thanh Long Bảo rồi gian dâm con gái đối phương để rửa hận. Hành động dã man này phản bội đạo nghĩa võ lâm, đến quỷ thần cũng căm phẫn. Chàng nghĩ tới Vệ Viên Viên trúng phải chất độc dâm my mà mất hết nhân tính thật là đáng thương, nên chàng cảm thấy đồng tình với nàng.

Cam Đường hối hận mình đã ra tay quá phũ phàng đối với một cô gái thần trí mê man, mất hết nội lực.

Chàng lại mở mắt ra thấy Vệ Viên Viên miệng còn ứa máu, nhưng người nàng đã đứng lên được. Mắt nàng vẫn đỏ ngầu, mũi nàng khịt khịt. Hai tay dường như mất hết sức lực, vẫn giơ lên ôm vào quăng không. Người nàng lắc đảo muốn té.

Cam Đường tuy đứng trước hoàn cảnh này nhưng lòng chàng không bợn chút tà niệm. Đường lối nghĩa hiệp của võ đạo là thế. Hơn nữa chàng đem lòng thương xót cho một cô gái bị ô nhục khiến chàng rất bình tĩnh.

Chàng tiếng lên hai bước điểm cách không đánh “véo” một tiếng.

Vệ Viên Viên ngã ra liền...

Cam Đường thở phào một cái. Chàng vội lượm áo quần quần bữa vào người nàng. Rồi chàng lấy thuốc Tích Độc Đan trong bình ngọc ra nhét vào miệng nàng một viên.

Đoạn chàng giải khai huyết đạo cho nàng, đánh liều nắm lấy người nàng.

Vệ Viên Viên giương mắt, há miệng toan la lên. Viên Tích Độc Đan liền trôi ngay vào cổ họng.

Cam Đường vội đưa bàn tay ra ấn vào huyết “mạch căn” nữ lang thúc đẩy chân khí vào để trợ lực cho chất thuốc mau ngấm vào cơ thể.

Vệ Viên Viên cố sức dẫy dựa, miệng không ngớt la:

- Oan gia! Tâm can ta... người thật là tàn nhẫn! Người trả lại cho ta... Ta chết đến nơi rồi!

Cam Đường mồ hôi toát ra như tắm, toàn thân chàng run lên bần bật. Trước hoàn cảnh này tưởng chừng sắt đá cũng không cầm lòng được.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vệ Viên Viên vẫn giữ nguyên tình trạng cũ, chưa thấy chút gì thay đổi.

Cam Đường cảm thấy tâm thần lạc lõng hoang mang. Chàng cho nàng trúng độc nặng quá, dược lực không đủ sức làm cho nàng tỉnh lại.

Chàng liền nhét thêm ba viên “Tích Độc Đan” nữa vào miệng nàng, rồi thúc đẩy chân khí mạnh hơn.

Sau một khắc, Vệ Viên Viên cự mạnh một cái. Cam Đường bất ngờ không kịp đề phòng ngã người xuống đất.

Vệ Viên Viên như con hổ đói vô môi, ôm chặt lấy Cam Đường, hai người lăn co lăn trên mặt đất.

Cam Đường vừa kinh hãi vừa nóng nảy vô cùng!

Miệng Vệ Viên Viên hầy còn vết máu chưa khô. Nàng áp môi vào cổ Cam Đường.

Mùi u hương của nữ lang đưa vào mũi chàng. Cánh tay ngọc đặt ra sau vai chàng. Cặp đùi trắng muốt quần lấy chân chàng. Hai trái đào căng thẳng không ngớt cọ sát vào trước ngực chàng.

Cam Đường cặp mắt đỏ ngầu, chàng phải khó khăn lắm mới đưa được tay ra điểm lẹ vào huyết đạo đối phương.

Nhưng lạ thay! Huyết đạo không bị chàng kiềm chế mà sức gò ép của đối phương lại càng khủng khiếp. Công lực Cam Đường ghê gớm mà cũng không hất ra được.

Cam Đường ngoảnh mặt đi mà mùi hương ngào ngạt vẫn còn phảng phất. Ngọn lưởi của đối phương vẫn không ngớt liếm vào môi chàng.

Một luồng nhiệt khí từ huyết đan điền bỗng nổi lên. Cam Đường ngấm ngấm la lên:

- Không xong rồi!

Lòng cương quyết đề phòng của chàng cơ hồ tan vỡ và hậu quả thật là đáng sợ!

Hiện giờ chỉ còn một cách là thi triển Thiên Tuyệt chưởng hay Thiên Tuyệt chỉ. Nhưng nó có đem lại những hậu quả tương đương khủng khiếp. Bất luận là chưởng hay chỉ đã phóng ra là nàng phải đắm ngọc chìm hương.

Cam Đường khi nào dám đang tay hạ thủ sát hại tánh mạng một thiếu nữ khỏa thân? Chàng càng nghĩ càng căm hận Bách Độc Công Tử.

Vệ Viên Viên ôm ghì lấy chàng mỗi lúc một chặt hơn khiến chàng cơ hồ nghẹt thở.

Thuốc “Tích Độc Đan” đã mất hiệu lực. Đó là một điều không bao giờ chàng ngờ tới.

Chàng tự hỏi:

- Hay là Bách Độc Công Tử đã dùng thủ pháp tà môn nào chứ không phải dùng độc?

Đáng tiếc là mình chưa nghiên cứu thiên Kỳ Hoàng để đối phó với những tà công trên chốn giang hồ. Bây giờ ngoại trừ cách hạ sát đối phương, chàng đành vô kế khả thi.

o O o